

Hány apát kell eltemetni egy élet alatt?

(Gondolatok Szepezdi Dezső nyá. ezredes,
a Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesület alapítója temetése kapcsán)

Édesapám, 88. életévében halt meg. Dezső bácsi 8 évvel volt fiatalabb nála. 18 évvel utána temettük, tehát közel 98 évet élt. Miért is írom mindezt le? Hogy is történt?

1999-ben, már 7 éve voltam, anyaiskolám a Puskás Tivadar Távközlési Technikum igazgatója. Már két helyen is felállítottuk névadónk szobrát. Már a Stefánia-palotában Tivinket ünnepélyesen „védőszentjükké” fogadták a híradó katonák, amikor az én „ovális irodámban” három korosabb úr keresett fel. Mindhárman nyá. ezredesek voltak, civil ruhában. A közel két méteres, a legsnájdigabb volt a „szóvivőjük”. Elmondta, hogy néhány hónapja megalapították, ha jól emlékszem 29-en a Híradó Bajtársi Egyesületet, és most méltó nevet keresnek hozzá. Puskás Tivadarra gondoltak a telefonközpont meg a telefonhírmondó (rádió őse) kapcsán. Mi a véleményem a név választásáról? Elmondottam, hogy én is sorállományú híradó katona voltam. Mivel érettségi után hívtak be, és az egyetem megkezdése előtt húztam le Cegléden az „egy esztendő”, a *karpaszományos, mérnök őrmester* lehetne a virtuális tituluszom. Fiatal tanársegédként közel 15 évig a Villamosmérnöki kar „null-évfolyamos” felelőse voltam, valamint jelenleg is társelnöke vagyok a Bolyai János Katonai Műszaki Főiskolánk a híradó tisztképzésben az egyik államvizsga bizottságnak... összegezve: mélységében és távlataiban átlátom a kérdést. Nagyon jónak, valamint Puskás Tivadar születésének 155. évfordulója kapcsán időszerűnek tartom a név választást, így feltétlen támogatom. Dezső bácsi, mert sejthető, hogy Ő volt a szóvivő, következő mondatával meglepett: „Az előbbi kacskaringós mondatokat értelmezhetjük úgy, hogy az igazgató úr **engedélyezi a névfelvételt?**” „Én, én engedélyezzem? Ismerem egészen 1810-től Puskás, meg a saját családfámat is. Bátran kijelenthetem: Nem vagyok Puskás Tivadar leszármazottja!” Dezső bácsi ríposztolt: „Nem a vér, az eszme a lényeg! Puskás szellemiségének, a hírközlés kultúrájának terjesztésében, a jövő generációinak oktatásában, a civil és a honvédelmi kommunikáció közeledésének elősegítésében végzett munkám... „Meg az utóbbi időben állított két Puskás szobor kapcsán bár mennyire is tiltakozol, te vagy Puskás Tivadar jelenlegi virtuális fia!” Mit lehetett erre válaszolni: „Értettem! Hazámat szolgálom! Engedélyezem, a Puskás Tivadar Híradó Bajtársi Egyesület névfelvételét!” Elém tették a belépési nyilatkozatot, majd néhány nap múlva a közgyűlés alelnöknek választott.

Azóta eltelt több mint 16 év. Tartottunk legalább 32 közgyűlés és közel 150 vezetőségi értekezletet vitatkoztunk végig. Kiadtunk legalább 10 szakmai könyvet közösen. (Ezekon felül megjelent Dezső bácsi 3 önéletrajzi írása is.) „Puskás Híradó” címmel évente kétszer periodikát jelentettünk meg... Koszorúznak, temetünk, ünneplünk-gyászolunk, együtt. Évente egyre többször, egyre többhelyen. A Puskás Egyesület létszáma hamar 200 fő fölé emelkedett és 15 év alatt a HOKOSZ, valamint a BEOSZ egyik meghatározó tagjává vált. Annak ellenére, hogy soha nem voltam hivatásos katona a két Puskás (az Egyesület és az Iskola kapcsán) szinte minden nyá. és aktív híradó katona (tudom, úgy kell mondani: tábornok, főtiszt, tiszt, zászlós, altiszt, tisztos, ...) megismer és egyenrangú partnerként elbeszélget velem, közéleti, szakmai, oktatási...de sokan

családi kérdésekben is...és mindezt Dezső bácsinak köszönhetem. A Bajtársi Egyesület kapcsán, a rájuk erőltetett „civil kontrollerből” katonabajtárssá lehettem. Ami roppant jó nekem és remélem édes hazánkban is hasznos. Mindezt, 2013. évvégi nyugdíjazásom óta különösen felértékelődött. Napi 24 órában, évi 365 napon, 20 éven át egy nagy múltú, piacvezető, táközlési cég bázisiskolájának egyszemélyes vezetői székéből felállítva nagyon hamar, saját további életem megkérdőjelezésében tapasztaltam mindezt.

Két éve, egy nappal a 66. születésnapom előtt, bevitték a II. sebészet, VI. műtőjébe. Ott aztán lézerekkel négy és fél órányit igazgattak rajtam. Majd, négy kilógó csővel visszafektettek a kórtermi ágyamba. Én lettem a 105-ösben a 3-aska. Elég ramatyul nézhettem ki, mivel a nejem motorosan emelhető-süllyeszthető ágyat bérelt. A fiaim pedig, akkumulátoros kerekesszéket kértek kölcsön. Másnap, bejött Dezső bácsi vezetésével három bajtásam és azt mondták: „Az operáló főorvos úr szerint a műtét jól sikerült. Az összes tumort kiszedte, aminek meg ott kellett maradni, azt mind bent hagyta. 10 nap múlva kidobnak a kórházból. Három hét múlva, Puskás születésnapján koszorúzunk! Egy kis vágás, 36 öltéssel nem lehet ok a lógásra!” Mit válaszolhattam: „Értettem, ezredes úr! Hazámat szolgálom!” Egy tiszt, aki végig harcolta a II. világháború poklát, aki éveket töltött szibériai hadifogságban, egészen biztosan jobban tudja. Miért hazudna nekem, a bajtársának? Miután elmentek felültem. Az összes kilógó csövet, pontosan emlékszem az ágy baloldalára helyeztem, és lelógattam a lábaimat. Vártam egy kicsi. Nem jött a szédülés. A két karommal megemeltem a „kuffert”, és már is a lábaimon álltam. Egészen könnyen ment. (Csak itthon, a mérlegre állva érttettem meg: 9 kilót leadtam.) Ha már álltam, két lépes az ágy vége, meg két lépés vissza is. Másnap jött a gyógytornász kislány. Sétálni invitált. Igaz csak 20 éves, és 40 kilós lehetett, de nem hagyhattam ki. Elmentünk a folyosóra, meg vissza. A műtét utáni 10. napon hazaküldtek, majd Puskás szobrát ismét együtt koszorúztuk meg. Nem vitatható, hogy ki figyelmeztetett határidős feladatomra, mely miatt össze kellene kapnom magam! (Mellékesen, először lelkileg, majd testileg is legyőztem a kórt.) Ezekután **Dezsőbácsit Örökös Tiszteletbeli Apámmá** fogadtam. Újjá születtem, és azóta minden csak(?) egy csodálatos jutalomjáték számomra.

Drága Dezső bácsi!

Ma, Téged is eltemettünk. Miklós bácsi beszélt. Tartottuk a zászlót. Hangosan ropogtak a fegyverek. A madarak helyett a Magyar Takarodó trillái szálltak tova. (Ez volt decemberben a 4. bajtársi temetés, és januárra is már négyet jegyeztünk elő. 2016-ban eddig 15-en mentetek el, és még nincs vége...) Nem választok új Tiszteletbeli Apát, Te számomra pótolhatatlan vagy, mint ahogy Édesapám is pótolhatatlan. Csak akkor leszek méltó az emlékedhez, ha példamutató tevékenységemmel két valós fiam mellett egyre több fiatal tiszteletbeli „apjává” válok. Ígérem, a többiek nevében is, hogy a Puskás Bajtársi Egyesületben minden rendben lesz, ahogy anno 1999-ben meghatározta. Az ifjúság meggyőzését, újmagyarul: becsatornázását tekintem még mindig fő feladatomnak. Sajnos, amint azt a „túlvilági médiában” is láthatod, jelenleg a méltó bajtársi végtisztesség megadása lett fő feladatunk. Csak attól mentsen meg az irgalmas Úr Isten, hogy valamelyik valós vagy virtuális gyermekemet, bármikor is nekem kelljen temetnem!

Szervusz Dezső bácsi! Nyugodjál békében!

Megyek, de nem sietek. Sok komoly feladatot hagytaál rám.

Budapest-Fiumei út, 2016. december 19.

Fiad: Laci,

akit a többiek, csak dr. Horváth László Ferencnek hívnak